

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/14/2014
Identifikačné číslo spisu: 7113010191
Dátum vydania rozhodnutia: 12.03.2014
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Lipovský
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2014:7113010191.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Viliama Dohňanského a JUDr. Aleny Šiškovéj na neverejnom zasadnutí konanom v Bratislave 12. marca 2014 v trestnej veci obvineného W. Y. , pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, o dovolaní obvineného, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Ľuboša Petrovského, advokáta v Košiciach, proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 20. marca 2013, sp. zn. 5T 9/2013, v spojení s Uznesením Krajského súdu v Košiciach z 23. mája 2013, sp. zn. 7To 33/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného W. Y. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Košice I z 20. marca 2013, sp. zn. 5T 9/2013, v spojení s Uznesením Krajského súdu v Košiciach z 23. mája 2013, sp. zn. 7To 33/2013, bol obvinený W. Y. uznaný za vinného z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona na skutkovom základe, že

v Košiciach na ulici Kalinovskej č. 14, dňa 2. novembra 2012 v čase okolo 23.00 hod. v byte na prvom poschodí, fyzicky napadol svojho otca W. Y. staršieho, a to tak že počas spánku poškodeného vo svojej uzamknutej izbe, vybral sklenenú výplň dverí do tejto izby, na čo sa W. Y. starší zobudil, odomkol dvere a obvinený pristúpil k nemu a začal ho udierať do oblasti tváre, na čo obaja spadli na zem, kde naďalej udieral poškodeného do oblasti tváre, počas toho útoku sa mu vyhrážal, že ho zadusí a týmto útokom mu spôsobil mnohopočetné pohmoždenia s odreninami v oblasti čela, tváre, oboch ušnic, temennej a záhlavovej oblasti.

Za to mu bol podľa § 360 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 4, § 37 písm. m/ Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 16 (šestnásť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona súd obvineného na výkon trestu zaradil do ústavu na

výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obvinený W. Y. písomným podaním zo 7. novembra 2013 (doručeným súdu prvého stupňa 12. novembra 2013) podal prostredníctvom obhajcu JUDr. Ľuboša Petrovského proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To 33/2012 (správne má byť proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 7To 33/2013) a rozsudku Okresného súdu Košice I, sp. zn. 5T 9/2013, dovolanie.

V dovolaní poukázal na naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, t.z. že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Podľa názoru obvineného vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obvinený odsúdený. Nedošlo k naplneniu pojmových znakov skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa ustanovenia § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, pretože nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty. Tá vyžaduje vyhrážanie sa smrťou, ťažkou ujmom na zdraví alebo inou ťažkou ujmom takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu. Prvostupňový ako aj odvolací súd oprel rozhodnutie o vine obvineného o jediný priamy dôkaz, a to výpoveď poškodeného, ktorý si všetko vymyslel, aby obvineného dostal z bytu. Ak by mal svedok poškodený dôvodnú obavu o svoj život a zdravie, nezostal by po incidente v byte, pričom trestné oznámenie na polícii podal až ráno. Obvinený namietal aj závery znaleckého posudku vypracovaného znalcom z odboru psychológie, ktorý sa zaoberal hodnovernosťou výpovedí poškodeného len vo všeobecnej rovine.

Obvinený argumentoval zásadou „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného), kedy pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležite zistenému skutkovému stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na spravodlivé rozhodnutie, preto mal byť spod obžaloby oslobodený.

V tejto súvislosti obvinený poukázal na rozhodovanie okresného súdu v tom istom zložení v identickej trestnej veci, sp. zn. 5T 50/2012, vo vzťahu k tomu istému poškodenému, kedy bol spod obžaloby oslobodený.

Z týchto dôvodov obvinený W. Y. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil rozsudkom, že v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach, sp. zn. 7To 33/2013, ako aj v konaní vedenom na Okresnom súde Košice I, sp. zn. 5T 9/2013, bol porušený zákon. Žiadal, aby dovolaním napadnuté rozsudky dovolací súd zrušil a prikázal Okresnému súde Košice I, resp. Krajskému súde v Košiciach, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol v súlade s ustanovením § 388 ods. 2 Trestného poriadku iný sudca, resp. iný senát.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril okresný prokurátor, ktorý v jeho písomnom vyhotovení zo 17. januára 2014 uviedol, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obvinený W. Y. je vinný zo žalovaného prečinu. Tento záver dostatočne odôvodňujú výpovede svedkov, výsledky znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctva a z odboru psychológie. Výpoveď obvineného vyhodnotili oba súde ako neverohodnú, účelovú, a to vzhľadom k zásadným rozporom s objektívnymi dôkazmi preukazujúcimi jeho protiprávne konanie. Obvinený bol predtým 4-krát odsúdený za úmyselný trestný čin obdobného charakteru. Pokiaľ ide o tvrdenie obvineného, že poškodený nemal obavu o svoj život, a teda nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty prečinu vyhrážania, poukazuje na výpoveď poškodeného, ktorý sa vo svojom byte zamykal v noci v izbe zo strachu pred obvineným. Svedok Ing. G. G. uviedol, že následne po incidente videl poškodeného a zranenia, ktoré pri útoku obvineného utrpel. Zároveň uviedol, že poškodený zo strachu pred obvineným prespával v práci. Podľa názoru prokurátora ani jeden zo súdov nepochybil pri právnom posúdení zisteného skutku.

Prokurátor navrhol, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) na základe podaného dovolania zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou

osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku) za splnenia podmienok uvedených v § 373 Trestného poriadku, v zákonnej lehote a mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku). Dospel však k záveru, že nie sú naplnené dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Jedna zo základných zásad dovolacieho konania je vyjadrená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, že správnosť a úplnosť zisteného skutku (ako ho zistili súdy na hlavnom pojednávaní, resp. v odvolacom konaní) najvyšší súd nemôže skúmať a meniť.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku.

Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie, neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Výkonávanie dôkazov a ich hodnotenie sa v plnom rozsahu vykonáva v rámci konania pred súdom, a to príslušnými procesnými súdmi ako v prvom stupni, tak aj v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Najvyšší súd je v konaní o dovolaní zásadne povinný vychádzať zo skutkových zistení súdu prvého stupňa a v nadväznosti na tento skutkový stav zväziť hmotnoprávne posúdenie skutku, pričom skutkové zistenia súdu prvého stupňa nemôže meniť, a to ani na základe prípadného doplňovania dokazovania, ako ani v závislosti na prípadne inom hodnotení v predchádzajúcom konaní vykonaných dôkazov. Mimoriadny opravný prostriedok môže viesť len ku skúmaniu, či boli splnené dôvody vyjadrené v ustanovení § 371 Trestného poriadku.

V posudzovanej veci okresný a krajský súd zistili uvedený skutkový stav, ktorý obvinený subjektívne nepovažoval za preukázaný.

Hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatniť ako dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku; ale ide o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech.

Najvyšší súd konštatuje, že v posudzovanej veci boli všetky dôkazy vykonané spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu a v tomto smere postupu súdov ani orgánom činným v trestnom konaní niet čo vyčítať. Skutková veta, tak ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený W. Y. právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, pretože obvinený svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona.

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného W. Y. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.